

ת"פ 6410/03/20 - מדינת ישראל נגד עטואה אבו עאנם

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 6410-03-20 מדינת ישראל נ' אבו עאנם
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד בן חיים

המאשימה

נגד

עטואה אבו עאנם
ע"י ב"כ עוה"ד שלם

הנאשם

הכרעת דין

האישומים

1. לנאשם מיוחסים ארבעה אישומים בעבירות אלימות כלפי המתלוננת שהייתה בת זוגו.

על פי תיאור העובדות באישום הראשון, ביום 02.12.2018, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, בבית, שוחח הנאשם בטלפון עם אחרת/שזהותו/ה אינה ידועה למאשימה במדויק שעה שהמתלוננת מנקה את תריסי הבית. בנסיבות המתוארות, צעק הנאשם על המתלוננת שהיא מרעושה, אחז בה בראשה ונגח בראשו בראשה, אחז ומשך אותה בשערות ראשה והובילה כך לחדר השינה. למחרת, ביום 03.12.2018, שוחחה המתלוננת עם אחיה, וזה מסר לה שהנאשם התקשר אליו ואמר לו שימסור לה שהוא לא רוצה שהיא תחזור לבית. בשל המתואר ישנה הנאשמת ברחוב עד ליום 05.12.2018, אז הגישה תלונה בתחנת המשטרה. באותו היום שלחה המתלוננת הודעות לנאשם בהן כתבה, בין היתר, "אלוהים יכאיב לך כמו שהכאבת לי", "תקפת אותי 1,000 פעם", "אלוהים תוריד את הכעס שלך על כל מי שהרס לי את החיים". בגין מעשים אלו הואשם בתקיפה סתם-בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות האישום השני, כשבוע וחצי עובר ליום 05.12.2018, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשעות הלילה, בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע סכסוך שפרץ ביניהם בשל קשר שניהל עם אחרת. באותן נסיבות, אמר הנאשם למתלוננת שהוא לא רוצה לשמוע אותה ודקר אותה באמצעות מזלג בגבה. המתלוננת נמלטה לחדרה והנאשם בא אחריה למיטה, אחז בידה השמאלית, עיקם אותה ולאחר מכן דקר אותה פעם נוספת באמצעות המזלג בכף רגלה השמאלית בעוד המתלוננת מתחננת בפניו שיעזוב אותה. בגין מעשים אלו הואשם בתקיפה

עמוד 1

סתם-בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי עובדות האישום השלישי, כשבועיים עובר ליום 05.12.2018, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, חזרה המתלוננת לבית בו שהה אותה עת הנאשם ושוחר בטלפון. באותן נסיבות התגלע ויכוח בין השניים על רק הסכסוך המתואר. הנאשם דחף את המתלוננת, הפילה ארצה, בעט בגופה באמצעות רגליו והיכה אותה בפניה באמצעות ידיו. בהמשך למתואר, הלכה המתלוננת למיטתה בעוד היא בוכה, אז ניגש הנאשם, אמר לה שאינו רוצה לשמוע את הבכי שלה והשליך בקבוק מים על קיר החדר. בגין מעשים אלו הואשם בתקיפה סתם-בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי עובדות האישום הרביעי, ביום 31.05.2018, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, שהו הנאשם והמתלוננת בבית. באותן נסיבות, אמר לה הנאשם שאינו מעוניין לנסוע לאחותה ובתגובה אמרה לו שתישאר איתו בבית. מיד ובסמוך, אמר לה שתלך וכשסירבה אמר לה "קומי קומי, אם את עכשיו לא הולכת מכאן אני אשחט אותך" וסטר לה בפניה. לאחר מכן אמר "עכשיו אני אשחט אותך אם את לא מתלבשת, אני אביא את אח שלך שיבכה עלייך". כתוצאה ממעשיו, נגרם למתלוננת סימן כחול בפניה. בגין מעשים אלו הואשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק ובעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק.

2. הנאשם כפר באישומים מכל וכל, ללא פירוט.

מסד הראיות

3. מטעם התביעה העידו המתלוננת ואחיה, וכן הוגשו ראיות בכתב בהסכמה. מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

4. המתלוננת טענה בעדותה כי אינה זוכרת את האירועים, ובחרה לשתוק במענה למרבית השאלות שהוצגו לה. עד מהרה הוכרזה כעדה עוינת, אך התמידה בשתיקתה. התביעה טוענת כי יש להעדיף את אמרתה במטרה הנתמכת בראיות נוספות, ולהרשיע על בסיס מארג הראיות. מנגד, הנאשם טוען כי המתלוננת שיקרה בחקירה, כשהמניע לתלונה נעוץ בכעסה על כך שהכיר אישה אחרת, קריסטינה, ורצה להיפרד ממנה בעקבות כך.

5. לאחר בחינת הראיות, אני מוצאת כי גרסת המתלוננת באמרתה עדיפה על פני עדותה ונתמכת בראיות חיצוניות וברמזים ברורים שעלו מעדותה. לעומת תוכן האמרה, עדות הנאשם הותירה רושם בעייתי ביותר, שכן הכחיש באופן גורף, ולא התמודד עם הראיות שהוצגו.

עדות המתלוננת

6. עדות המתלוננת התמשכה על פני זמן ארוך למדי, אך במהלכה היא שתקה רוב הזמן, טענה שאינה זוכרת דבר, הרכינה ראשה, והבהירה בשפת גופה כי המעמד גורם לה סבל. כבר בתחילת עדותה אמרה כי אינה זוכרת

את האירועים, וכל שזכור לה הוא כי הנאשם התקשר לאחיה, הודיע לו שהוא מתנתק ממנה, ואז בדרכה הביתה מעבודתה נפלה, והתעוררה בבית החולים. את תלונתה במשטרה הסבירה כך: "הייתי כאילו במצב נפשי לא טוב ועבר עלי באותה תקופה הרבה דברים, מבחינת אחותי, מבחינת אח שלי. כאילו הכל שחור בעיניים, ולא ידעתי שאני מגיעה לכאן, כאילו לא הייתי עושה את זה אם הייתי מגיעה לכאן. אנחנו משפחה, אנחנו חיים ביחד והוא בן אדם טוב, לא בן אדם רע. אני חיה אתו, ואם הוא היה אדם רע לא הייתי ממשיכה אתו. זה מה שקרה, לא ידעתי בכלל שנגיע לפה" (עמ' 5 ש' 13). כשביקשה ב"כ התביעה כי תבהיר מה הוביל לאותה שיחה, ומדוע התלוננה, שתקה המתלוננת תוך גלגול עיניים, טענה כי אינה זוכרת, והתמידה בכך כל אימת שנתבקשה לתאר את מעשי הנאשם, כמתועד לאורך הפרוטוקול.

7. המתלוננת העידה כי תלונתה בהקשר לפרשה זו, היתה הפעם היחידה בחייה בה התלוננה במשטרה, אך חרף זאת, דבקה בטענה שאינה זוכרת, גם כשהוקראו לה קטעים מתוך הודעתה. ואולם, לצד טענתה זו, נמנעה מלשולל אלימות מצד הנאשם, והבהירה כי לא שיקרה במשטרה (עמ' 11 ש' 21):

ש. פה את אמרת שבעלך נגח בך במצח נגיחה, משך אותך לחדר השינה ואת בכית והלכת לישון. זה לא נכון?
ת. (שותקת).
ש. את היית משקרת במשטרה?
ת. אני לא שיקרתי.

כשהוטחו בה תיאורים שמסרה בחקירתה אודות האלימות שספגה מצד הנאשם, לא התכחשה להם, אלא השיבה בהתחמקות "אנחנו בני אדם" (עמ' 12 ש' 16), וחזרה על כך (עמ' 16):

הערה:

כל העת העדה משיבה בשקט, מרכינה את הראש ועוצמת את עיניה כאילו היא סובלת מהחקירה. המשך החקירה:

ת. הוא בעלי, הוא לא אויב שלי. הוא בעלי אנחנו חיים טוב והכל טוב והכל בסדר. הוא בעלי, אנחנו חיים ביחד. כל יום ביחד, אוכלים ביחד, יושנים ביחד, הולכים ביחד, חיים. הדבר הכי קשה שעבר עלי בחיים שאני פה. אם הייתי יודעת לא הייתי באה. אם הייתי יודעת לא הייתי הולכת למשטרה. זה בושה, משפחה תגיע למצב כזה. יש כל מיני פתרונות, אבל להגיע למצב כזה.
לבית המשפט:
ש. של מי זה בושה.

ת. כאילו מבחינת בעל ואשה שהם ביחד שיעמדו פה לתת משפט, זה קשה, לא קל.
הערה:

בית המשפט אומר שהוא מבין את הקושי של העדה, אבל הבושה היא רק של מי שנתן מכות ולא של מי שקיבל מכות.
העדה:
אבל אנחנו כולנו בני אדם וכולנו טועים. לומדים מהטעויות בחיים.

8. בחקירה הנגדית אמרה המתלוננת כי כל הבעיות ביחסיה עם הנאשם נגרמו בשל האישה האחרת.

קריסטנה, עמה היה בקשר, אך הוא ניתק אותו קשר ומאז הם חיים בטוב. כמו כן, אישרה כי למרות העימות בינה ובין הנאשם, היא המשיכה לרצות בזוגיות עמו (עמ' 19). ואולם, כשהציע ב"כ הנאשם את האפשרות לכך שהאירועים נושא האישום לא קרו במציאות, שתקה (עמ' 19-20), ולאחר מכן, שללה את האפשרות כי התלוננה על מנת לנקום בו (עמ' 21 ש' 20), ולשאלת בית המשפט האם ייתכן כי שיקרה במשטרה, השיבה בשלילה (עמ' 21 ש' 26).

9. המתלוננת שתקה וסירבה למסור פרטים גם בחקירה הנגדית. עם זאת, כשהוטחו בה פרטים שונים, השיבה באופן המעיד כי האירועים מוכרים וזכורים לה. כך, כשטען ב"כ הנאשם כי לא נגרמו לה סימני דקירה בכף הרגל כמתואר באישום השני, השיבה בכעס ובציניות: "יש סימן. אם אין סימן אין סימן" (עמ' 24 ש' 22). כשהוטח בה כי לא ישנה ברחוב כנטען באישום הראשון, השיבה באופן המעיד כי האירוע כן התרחש: "אולי כמה שעות אבל לא כמה ימים כמו שמדובר. אולי כמה שעות עד הבוקר" (עמ' 25 ש' 11). כשהוטח בה כי אם אינה זוכרת ויש לה בעיה בזיכרון, ייתכן כי האירועים הם פרי דמיונה, השיבה בתקיפות: "לא. (מנענעת לשלילה) יש הבדל בין להמציא לבין לשכוח" (עמ' 25 ש' 31).

10. בסיכומי של דבר, התנהלותה של המתלוננת כמפורט, הותירה רושם ברור של מי שחווה את האירועים המוצגים לפניה, אך מבקשת להימנע מהפללת בן זוגה בגינם, מבלי להפוך עצמה לשקרנית. שתיקתה העיקשת, לוותה שוב ושוב בסירוב להתכחש לאמרתה ובסירוב לאשר כי שיקרה. כמו כן, עלו פרטים שונים המרמזים באופן פוזיטיבי כי היא זוכרת היטב במה מדובר.

הודעת המתלוננת בחקירתה

11. כאמור, המתלוננת הוכרזה כעדה עוינת ואמרתה הוגשה מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות (ת/2). לאחר עיון, אני מוצאת כי האמרה מבטאת גרסה אותנטית ובשרנית לאירועים.

המתלוננת הגיעה למשטרה ביום 5.12.18 בשעה 08:49. בפתח תלונתה הבהירה כי המקור לעימותים בינה ובין הנאשם נעוץ בקשר שלו עם קריסטנה, ומיד לאחר מכן תיארה כי ביום 2.12.18 הנאשם דיבר עם קריסטנה בטלפון וכעס על שהיא מרעישה בעת ניקוי התריסים, ולאחר מכן צעק עליה, תפס את ראשה, נגח במצחה, משך אותה בשערה לחדר השינה ואמר לה כי תישן והוא לא יישן עמה. למחרת בבוקר הלכה לעבודה ובדרכה חזרה התקשר אחיה יאסר ואמר לה כי הנאשם אינו רוצה אותה יותר בבית, ובעקבות השיחה החלה לחוש ברע, התעלפה, והובלה לבית חולים, אך שוחררה בו ביום. עוד מסרה כי עם שחרורה, לא חזרה לביתה אלא נשארה בלילה ברחבת בית החולים. למחרת בבוקר הלכה לעבודה, אך בלילה לא שבה לביתה אלא קנתה שמיכה וישנה על ספסל. בבוקר השלישי, החליטה לגשת למשטרה, שכן עד אז פחדה, אך לאחר השינה ברחוב הרגישה שאין לה מה להפסיד.

עוד תיארה כי שבועיים קודם לאירוע הראשון, שמעה את הנאשם משוחח עם קריסטנה בטלפון ואמרה לו שבהתנהלותו הוא פוגע בה. בתגובה הנאשם דחף והפיל אותה לרצפה, ואז בעט בה עם רגליו ונתן לה כאפות לפנים. נגרם לה חתך ברגל אותו הראתה לנאשם אך הוא טען שלא הוא גרם לחבלה. לאחר מכן, אמר לה כי אינו רוצה לשמוע את הבכי שלה, וזרק על הקיר בקבוק מים, ליד המיטה בה שכבה, כדי להפחידה. הבקבוק נפתח והרטיב את המיטה. החוקר תיעד סימן שהציגה המתלוננת בכף רגלה.

אירוע נוסף תיארה המתלוננת, אשר התרחש מספר ימים לאחר מכן, במהלך וויכוח נוסף בשל הקשר של הנאשם עם קריסטינה. לדבריה, הנאשם אמר לה כי אינו רוצה לשמוע אותה, ניגש אליה עם מזלג מול פניה, ודקר אותה בגב. כשהיתה במיטתה, תפס את יד שמאלה ועיקם אותה, וכן דקר אותה שוב בכף רגלה. המתלוננת התחננה שיעזוב אותה, ונשבעה בנכדתו, ואז עזב אותה כשהיא בוכה.

אירוע אחרון שתיארה, התרחש לדבריה ביום 31.5.18, בעת הרמדאן, עת דרש ממנה הנאשם כי תלך לבקר את אחותה בלעדיו, והיא ביקשה להישאר איתו. הנאשם אמר לה "עכשיו אני אשחט אותך אם את לא מתלבשת אני אביא את אח שלך שיבכה עלייך", וסטר בפניה. לאחר מכן, התלבשה והנאשם לקח אותה לבית אחותה, וזו ראתה סימן כחול בפניה. לדברי המתלוננת, לאחר אירוע זה לא שבה הביתה, אלא אחרי 40 יום, לאחר שהתערב בן דודו של הנאשם ודיבר עמו.

המתלוננת חזרה על גרסתה בעימות שנערך בינה ובין הנאשם ביום 5.12.18 (ת/5), שם הטיחה בו בפירוט רב, כל אחד מארבעת האירועים בהם נהג באלימות כלפיה, כמפורט בהודעתה ובכתב האישום.

ראיות חיזוק לאמרת המתלוננת

12. לאחר התלונה, פנתה המתלוננת למשטרה והגישה תצהיר (ת/1) בתמיכה לבקשתה לבטל את התלונה. בתצהיר כתבה כי היא והנאשם היו במצב נפשי גרוע בשל לחץ כלכלי, שהוביל לוויכוח, אך הם שבו לחיות יחדיו והם חיים בשלום, לכן היא מבקשת לסגור את התיק. המתלוננת נמנעה בתצהירה מלהתכחש לתוכן תלונתה, ונראה כי גם באותו שלב, חשוב היה לה להישאר נאמנה לאמת, לצד רצונה בשיקום היחסים עם הנאשם.

13. תיאור קורות האירוע נושא האישום הראשון, נתמך בתעודה רפואית מיום 3.12.18 (ת/3), לפיה המתלוננת הגיעה לחדר המיון בבית החולים אסף הרופא בשעה 17:41, עקב אירוע של חולשה בעקבות ריב עם בן זוגה, טופלה להרגעה ושחררה.

14. החבלה שנגרמה למתלוננת על פי הודעתה באירוע נושא האישום השני ברגלה, מתועדת בתמונה שצילם החוקר. המדובר בשריטה או חתך בגב כף הרגל, קרוב לקרסול. כמו כן, מתועדת חבלה קלה בדמות נקודה אדומה בכף רגלה, התואמת את טענתה לדקירתה במזלג באישום השלישי (ת/4).

כאן המקום לציין כי בעוד שעל פי עובדות האישום לא נגרמה למתלוננת חבלה באירוע נושא האישום השני, הרי על פי הודעתה, באירוע זה נגרם לה חתך בגב כף הרגל, כמפורט לעיל. אמנם התביעה בחרה שלא לכלול את החבלה באישום, אך זו תואמת לגרסת המתלוננת, ויש בה לכל הפחות כדי לחזק את גרסתה בהודעה.

15. נערכה פריקה של תוכן המכשיר הנייד של המתלוננת ובו נמצאו הודעות מוקלטות ששלחה לנאשם. בהודעות אמרה בין היתר דברים ספונטניים המחזקים את הגרסה המופיעה בהודעתה: "לא אשכח את המכות שעשית לי על הגוף שלי, אלוהים יכה בזמן הנכון. מוכר בת מהדת שלך בשביל קריסטינה אוכלת החזירים ושותה אלכוהול. אלוהים

ישלם לך... כמו כן, תומללו הודעות בהן אמרה המתלוננת בין היתר: "אתה עוד תתחרט... חרטה... על מה שעשית לי על המכות שנתת לי... חרטה... לא סולחת לך...". בעניין זה הוגש דיסק תוכן הפריקה, ותמלול (ת/7-6).

16. אחי המתלוננת יאסר, הובא לעדות מטעם התביעה, והעיד כי ידוע לו שהיה סכסוך בין המתלוננת והנאשם בשל הקשר שלו עם אישה אחרת, אך לא היתה אלימות, והמתלוננת מעולם לא התלוננה בפניו כי הנאשם נהג כלפיה באלימות. רק לאחר שהוגשה הודעתו מכוח סעיף 10א' והוכרז כעד עוין, נאלץ יאסר לאשר כי ידוע לו שאחותם חשדה בקיומה של אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוננת, ואף אישר לשאלות הבהרה מצד בית המשפט, כי ראה על מצחה של המתלוננת סימן שחשד כי נגרם מאלימות: "משהו במצח אולי ראיתי קצת, זה לא בטוח, אני רק חשדתי ולא בטוח שזה מכה... בקושי כחול, בקושי. סימן של כחול יכול להיות, לא יודע, זה לא בטוח גם מכה" (עמ' 29). לאחר מכן, טען כי מסר זאת מתוך כעס כלפי הנאשם על רצונו להתגרש מאחותו, וייתכן כי שיקר במשטרה (עמ' 31 ש' 11). ואולם, עיון בהודעתו (ת/8) מעלה כי מסר במפורש שכחצי שנה קודם לכן, המתלוננת אמרה לו כי הנאשם היכה אותה, ובנוסף, בתקופת הרמדאן ראה עליה סימן חבלה כחול בפניה.

לאחר בחינה, אני מעדיפה את הודעת יאסר על פני עדותו, שכן הדברים נמסרו בסמוך לאירועים ובעת שזכרונו היה טרי יותר. כמו כן, בשונה מן הגוון החמקני של עדותו, עולה מן ההודעה כי ידע למקד את העיתוי בו ראה את החבלה על פניה של המתלוננת, בתקופת הרמדאן, בדיוק כפי שמסרה היא. צירופם של סוג החבלה והמועד בו ראה אותה, התואמים לגרסת המתלוננת, מעלים את משקל הודעת יאסר, ויש בה חיזוק נכבד לראיות בעניין האישום הרביעי.

גרסת הנאשם

17. הנאשם העיד כי "כל הבלגן" עם המתלוננת נגרם בשל כך שהכיר את קריסטינה שהיתה עובדת זרה, ורצה להתגרש בשל כך. הוא אישר כי התקשר ליאסר, והודיע לו על רצונו להתגרש מהמתלוננת, ושמע שכתוצאה מן הבשורה היא התמוטטה. לדבריו, לאחר מכן היא לא היתה בבית על פני שבוע, והוא לא ידע היכן היא. עוד העיד כי בסופו של דבר, קריסטינה עזבה, וכיום הוא מבין שעשה טעות חמורה והוא מיצר על כך. כיום הוא חי בזוגיות טובה עם המתלוננת, ודואג לכל מחסורה. הנאשם שלל כל אלימות כלפי המתלוננת ואמר: "בן אדם אם לא אוהב אשה ויש לה ריב איתו הוא קם כל בוקר בחמש מכין לה סנדוויצ'ים? אתם יכולים להזמין אותה לחקירה. אני גם מחכה לה שהיא מגיעה לעבודה לאוכל שנאכל ביחד" (עמ' 38 ש' 16).

הנאשם הסביר את התעלמותו מן המתלוננת לאחר שהובהלה לבית החולים, בכך שלאחר שהודיע כי רצונו להתגרש ממנה, לא ראה לנכון לברר היכן היא, והותיר את העניין לאחיה. בנוסף, טען כי גרסתה לפיה נאלצה לישון ברחוב אינה הגיונית, שכן יש לה בית גדול של משפחתה בטייבה והיתה יכולה ללכת לשם. לאחר מכן, אמר כי נמסר לו מהשכנה, כי המתלוננת ישנה אצלה (עמ' 43 ש' 25).

בעניין הסימן הכחול שנטען כי גרם לה בפניה, טען כי סימנים שכאלה נגרמים באופן תדיר כתוצאה מחבישת כאפייה עם ברזל, וכי המשטרה לא צילמה את החבלה, לכן אין להתייחס לטענות בעניין זה (עמ' 41 ש' 29).

18. בחקירתו באזהרה (9/ת) הכחיש הנאשם כל חשד באופן מוחלט, וחזר כמנטרה על השאלה: "אם זה נכון למה לא התלוננה". גם בעימות מול המתלוננת היתה תגובתו לקונית וחזרתית. כל שהיה בפיו הוא התמיהה מדוע חזרה אליו כעבור חודש. תשובותיו מלמדות כי אינו מכחיש את העימות עם המתלוננת, ולא היתה בפיו גרסה סדורה להתרחשויות. אני מוצאת כי טענתו היחידה כלפי האישומים היא פולמוסית, וחסרת יסוד, שהרי המתלוננת התלוננה במשטרה, וכך הגענו עד הלום.

19. הטענה לפיה עילת התלונה נעוצה בשאיפת נקם מצד המתלוננת אינה משכנעת, שהרי מדובר במי שביקשה לבטל את התלונה בסמוך לאחר מסירתה, ואף לא היתה מעוניינת להעיד נגדו בשום אופן. נזכיר שוב, המתלוננת נמנעה בכל מחיר מהפללת הנאשם, בטענה שאינה זוכרת דבר. אילו לא היתה האמת נר לרגליה, יש להניח כי היתה מתכחשת לכל מה שמסרה במשטרה, והנה, לצד אמירותיה הברורות אודות יחסיה הטובים עם הנאשם כיום, נמנעה מהתכחשות לתוכן ההודעה. המסקנה הברורה היא כי מדובר במי שאינה מעוניינת להפליל את הנאשם, אך אינה מסוגלת לשקר.

20. אין בגרסת הנאשם כדי להסביר את החבלות שתועדו על גוף המתלוננת בתמונות, ולא את החבלה שהעידו לגביה המתלוננת ויאסר, בהקשר לאישום הרביעי. ההסבר לפיו הכאפייה גרמה לחבלה נשמע בלתי משכנע בעליל.

21. טענת הנאשם לפיה המתלוננת משקרת בטענתה כי ישנה ברחוב לאחר תקיפתה באישום הראשון, לא הוכחה, ואף לא הובאה שום ראיה מטעמו לתמיכה בטענתו לפיה היא דווקא ישנה אצל השכנה. למותר לציין כי יכול היה לזמן את השכנה לעדות, אך בחר מטעמיו להימנע מכך.

22. נוכח כל הנימוקים הללו, אני סבורה כי גרסת הנאשם מעוררת קושי רב.

סיכום

23. מצאתי כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת בהודאתה, שם תיארה באופן מהימן את מעשי הנאשם, בעוד שבעדותה התחמקה מלהפלילו. המסקנה בעניין העדפת ההודעה נשענת בין היתר על ראיות חיצוניות רבות התומכות בה, ובהן תיעוד החבלות, תיעוד הודעות ששלחה אל הנאשם, ועדות אחיה יאסר.

24. מול ראיות התביעה המשכנעות, נשמעה גרסת הנאשם בעייתית, ולא היו בה הסברים אלטרנטיביים לאופן בו נגרמו למתלוננת חבלות התואמות את תלונתה. הנאשם גם לא הביא ראיות שיתמכו בטענותיו השונות כלפי המתלוננת.

25. ההתרשמות הברורה היא כי המתלוננת התאמצה ככל יכולתה להימנע מהפללת הנאשם בשתיקתה, ובטענה שאינה זוכרת, אך נותרה נאמנה לאמת במובן זה שנמנעה מהתכחשות לתוכן ההודעה, ואף אמרה מפורשות כי לא שיקרה במשטרה, ולא המציאה דבר.

26. לפיכך, אני קובעת כי התביעה הוכיחה את כל עובדות האישום מעבר לכל ספק סביר.

27. התוצאה היא שאני מרשיעה את הנאשם בכל עובדות כתב האישום.

ניתנה היום, י"א כסלו תשפ"ג, 05 דצמבר 2022, במעמד הצדדים